

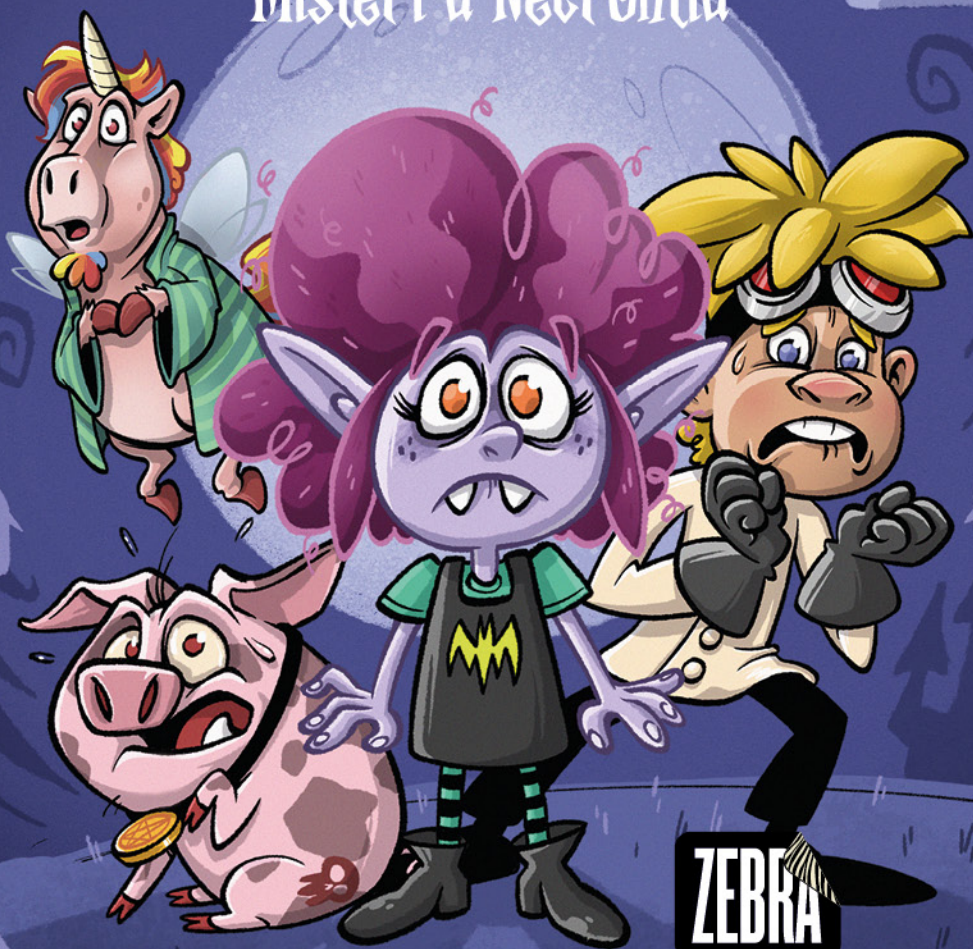
Jacobo Feijóo

Martín Rodríguez

ULLALS

Misteri a Necròntia

ZEBRA

animallibres

A Necròntia

Què és el primer que fa una *influencer* com jo? Presentar-se! Em dic **Carmilla Lefanú** i aparento més o menys la teva edat. Dic «aparento» perquè soc una vampira, i l'edat dels vampirs és el nostre secret més ben guardat. Al cap i a la fi, som molt presumits i ens encanta el glamur. També soc valenta i entusiasta. Tot em sembla interessant!

Encara que soc morta (els vampirs són morts, ja ho saps), semblo plena de vida i és fàcil fer-me riure. M'agrada jugar als escacs, fer surf –encara que els vestits de surf amb tots aquells colors em queden una mica estranys amb el to de la meva pell– i el pollastre amb picada d'all. M'encanta el pollastre amb picada d'all! Això que els vampirs li tenim por a l'all és mentida. El que passa és que posar-se collarets d'all ens sembla prou ridícul, la veritat, i d'aquí ve la fama que no ens agrada l'all.

El meu amic Lazlo i jo vivim a **Necròntia**, la terra dels horrors, els espants, les pors, les paüres, els terrors i les esgarriances. L'himne de Necròntia diu:

*Si ets un d'aquells porucs
que odien tremolar,
fuig d'aquí perquè Necròntia
no és apta per a covards.*

El més divertit de Necròntia és que aquí les coses estranyes són normals, i les normals... bé, aquí és normal ser zombi, dona lloba, bruixot (borinot o d'altres varie-

tats de màgia), espectre, cosa-sense-cap-que-espanta, mocs-a-manta (això, millor que no sàpigues què és, pel teu bé), malson, monstre i coses així. També hi ha un follet simpàtic anomenat **Galopín** que un dia es va perdre pel bosc i arribà a Negròntia. Més tard es va fer amic d'un pop de tres ulls anomenat **Kraky** i, finalment, va decidir quedar-se a viure aquí. En fi, ja pots imaginar-te del que et parlo.

En Lazlo i jo tenim una agència de detecció anomenada **Mortis Causae** amb la qual investiguem misteris i casos paranormals d'allò més estranys.

En **Lazlo** és un científic intel·ligent, escèptic i metòdic que no té rival. Però també és veritat que li falta imaginació i és una mica caguetes. Quan la ciència no pot explicar alguna cosa, en Lazlo es posa nerviós i es mor de por. Ah! I quasi mai somriu. Diu que per ser un científic respectable cal fer cara de seriós tot el dia, encara que costi esforç.

També viu amb nosaltres el **Chong Duy**.

Si penses que és un gos estrany..., doncs no, vas per mal camí. El Chong Duy és un porc. I es diu així perquè és un porc vietnamita, d'aquells

menuts i simpàtics. El seu nom significa 'el que menja com un ocell'. Això sí:

CHONG DUY:

- És un porc molt polit
- És la nostra mascota
- És un porc satànic

Bé, en realitat no li agrada que li diguin satànic perquè ho considera una expressió una mica ridícula. El Chong Duy és una mascota molt sensible i això implica dues coses:

- En lloc de porc satànic, prefereix que li diguin porc mefistofèlic. Això de diabòlic o demoníac tampoc no li agrada gaire.
- Quan s'enfada... Bé, això t'ho explicaré després, que en aquesta història el Chong Duy s'enfadà i..., puf, ja veuràs el que va passar.

Però val més que vagi per ordre i t'expliqui com va començar tot aquest embolic. Com dic sempre que comença la diversió...

Em vestiré per a l'ocasió!

Aquell dia va començar amb una bona notícia.

–Dos mil seguidors nous!

Aquestes coses em posen molt contenta i m'omplen d'orgull. No puc queixar-me, considerant que només pujo fotos dels meus vestits, però, escolta..., és el que té ser elegant i glamurosa. On hi ha nivell, hi ha nivell. I no cal dir res més, què caram!

En sentir-me, en Lazlo va aspirar aire de manera sonora i profunda. És per l'asma, però la veritat és que això el fa semblar un científic sinistre, encara que jo crec que més aviat recorda una aspiradora avariada. Fidel al seu estil de científic, em va respondre amb aquesta veu afònica que té, com una exhalació:

–Un increment d'un 27,6% des d'ahir. Quasi tots et donen cinc estrelles. Dels teus seguidors, set de cada deu prefereixen la roba negra. Només a un de cada deu li agrada el color marró-caca-de-gallina-descomposta i a nou de cada deu els agrades tu.

–I a l'últim de tots aquests per què no li agrado? –li vaig replicar, estranyada.

–Aquest és un *hater* que odia a tothom. Es diu @stultus, però m'he assabentat que el seu nom de debò és Manolín. Diu que ets una envanida i una cursi.

El Chong Duy va intervenir grunyint fins a dues vegades, amb clar disgust.

Com ja t'hauràs adonat, soc una de les *influencers* de moda més importants del moment. Els meus seguidors es compten per centenars de milers i en tinc més i més diàriament. La raó del meu èxit és que sé triar la millor roba al millor preu. Però guardo un secret.

–Aí... –em vaig queixar, una mica moixa.

El meu problema és que soc una vampira. I, esclar, tots saben que els vampirs no es reflecteixen en els miralls, ni en els vidres, ni en les càmeres de fotos ni en els vídeos. Per això ningú pot demostrar que existim, és impossible fer-nos fotos!

–No hauries de prendre-t’ho malament –em va respondre en Lazlo amb la seva veu d’aspiradora–. Ets divertida i glamurosa. Tota una diva. Visca la diva! Dic..., visca la vida! O fins i tot..., visca la vida de la diva!

En Lazlo a vegades s’embolicava amb les paraules i després es quedava una estona pensant en l’embolic que s’havia armat. Es va gratar el cap tractant d’entendre el que ell mateix havia dit.

